Ч. 118 Субота 30 мая (11 червня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Комунїкат кола польского в справі ситуациї парляментарної. — Іспаньско-американьска війна.)

Орґан молодоческої партиї, Narod. Listy, одержали з Відня депешу, в котрій так характеризує ся теперішна ситуация: О скілько нам звістно, на случай дапої евентуальности суть предвиджені і приготовлені незвичайно острі зміни в орґанїзмі державнім. Єсть загальне переконане, що з теперішним парляментом і в теперішнім его складі годі вести дальше політичну господарку. Зміна настане рішучо, питане лиш, чи перед ювилеем, чи по кількамісячній перерві. Теперішний парлямент на всякий случай буде усунений. Що будучий парлямент буде ділати на основі иншого реґуляміну, то розуміє ся само собою. Справі ческій не грозить впрочім нїяка небезпечність. „Справа наша єсть добре забезпечена“ — так звучав реферат Пацака і Крамаржа по конференциї, відбутій оногди з ґр. Туном.

Коло польске ухвалило і оголосило слїдуючий комунїкат: Коло польске висказує жаль, що становище, заняте опозицийними партиями против моциї кола польского, зробленої пос. Мілевским супротив істнуючих приписів реґуляміну, робить неможливими пожиточні для держави і для населеня праці палати послів, і змушує правительство до нового приміненя §. 14 конституциї в цїли позапарляментарного заспокоеня необхідних потреб держави. Маючи цілре переконане, що здоровий розвій конституцийного житя відповідає дійстним потребам держави і країв, коло польске висказує горяче бажане, щоби в цїли скріпленя нормальної дїяльности парляменту, ческо-нїмецкий спір народний залагоджено як найскорше за помочию взаимного порозуміня обох спорячих народів, і заявляє витревалу готовість підперати і дальше стремлячі до того змаганя правительства ґр. Туна. Коло польске стоїть непохитно при засадає, що становлять підставу правиці палати послів, висказаних в проектї адреси до трону з 1897 р.

З Іспанцями дуже круто. Фльота Серверi під Сантхаґо замкнена зі всїх сторін. Американьске войско чим раз більшими масами виходить на Кубу і незадовго замкне Сантхаґо і его порт зелїзним обручем зі всїх боків. З Вашінґтону доносять іменно, що американьский корпус інвазийний в силї 27.000 людий, що сими днями відплив з Тампи під командою ґен. Шефтера, станув вже під Сантхаґо де Куба і виходить вже на остров. На Порторіко має ся вибрати сими днями нова американьска армія в силї 20.000 людий. Командантом тої армії єсть ґенерал Коппінґер.

Але найкритичнїйше єсть положене Іспанцїв на Филипиньских островах. Можна вже нинї сказати, що тї острови страчені для Іспанії. Ґенеральний капітан Авґусті подав до відомости правительства, що вже на всїх островах вибухла революция і Авґусті жде лиш гонорової смерти під мурами Манїлї. З Гонк-Конґ наспіла до Ню-Йорку навіть вість, що повстанцї вже здобули Манїлю і она дістала ся в руки Аґінальда. Але американьский конзуль в Гонґ-Конґ прислав депешу, що та вість єсть поки що передчасна; думає однакож що до трох днїв можна сподївати ся капітуляциї Манїлї.

Вість о подіях на Филипиньских островах і положеню фльоти під Сантхаґо зробила в Мадридї дуже пригноблююче вражінє. Вся праса іспаньска помістила алярмуючі статиї і домагає ся потягненя до одвічальности всїх тих, що завинили теперішну ситуацию. Саґаста сказав проводирам меншости парляментарної, що правительство анї не виновате за події на Филипинах, анї не може одвічати за спосіб діланя адмірала Серверы. Правительство не може нїчого більше виявити, бо було би то непатріотично.

Виходяча в Гонґ-Конґ анґлїйска ґазета „China Mail“ помістила вельми сензацийну статию о відносинах на Филипинах. Ґазета ся доказує, що причиною всего злого були нечувані надужитя іспаньскої адміністрациї на островах. Крадено там мілїони. В арсеналах не стало муниции; підводні міни і торпеди були лиш на папери; кораблї були занедбані в найбільшім степени. На фортифікациях острова Корреґідор не було пушок. Мабуть кількох офіцирів відобрало собі житє в наслїдок відкритя надужить.

Льондоньскі ґазети подають займаві виписи з листу іспаньского шпіґуна в Канадї, поручника Карранци, писаного до адміралїциї в Мадридї, а переловленого в дорозї. Лист той глядить дуже песимістично на конець війни з Сполученими державами, і заповідає катастрофу. Карранца пише між иншим: Найліпшим, що нам би зробити, булоби уступити ся як найскорше з Куби і лишити єї Американцям, нехай они платять єї довги. Коли не зробимо того досить скоро, то можемо стратити Кубу і Порторіко, не числячи коштів военних і заплаченя довгів Куби. Війна, коли потягне ся довше, принесе Іспанії страту трох кольоній і зруйнує єї на яких 50 лїт.

---

1)

Послїдна воля.

(Із шведского. — Віктора Ґуґа Вікстрема).

Кажуть, що дїти вже з перших лїт свого житя можуть собі щось пригадувати. Я би не конче тому перечив; але все таки згадка може бути лиш дуже слаба. Що-до мене, то і я також пригадую собі дещо з моїх наймолодших лїт, але тоті згадки то більше лиш якісь порозшарпувані мрачні мари, як впорядковані ряди образів. Пригадую собі велике місто, де мене виховувала якась стара жінка, що мене дуже пестила; ходжу до школи, учу ся по анґлїйски і наконець везуть мене через якесь велике, велике море, атлянтийский океан, до краю, де була батьківщина моїх предків — до Швециї.

Скоро я вступив на шведску землю, то нїби якось і прийшов до повної сьвідомости. Може длятого, що менї було тогди девять лїт, а може маса нових вражінь, які менї тут насунули ся, дала мому духови, так сказати. би пробуджаючий товчок та вивела мене з дрімоти в більше реальний сьвіт. На всякий случай стоять менї ще нинї перед очима в острих зарисах всї тї нові образи, як розложили ся були передомною підчас мого приїзду до моєї давної вітчини.

Коли пароход причалив до берега, взяв мене за руку якийсь ввічливий мурин, одинокий чоловік, що пригадував менї край, котрий я покинув, та повів мене на дворець через купи людий, що зглядали ся на него як на яке дивовижне зьвіря. Я з довірєм пригорнув ся до него, бо преці видів вже тисячі муринів, ба й межи моїми товаришами забави мав неодного вовнистого Сама та неодного Джіма, що сердечно шкірив зуби. Він сказав менї, що єму на імя Цезар, а то менї дуже сподобало ся, бо я не стрічав в Америцї анї одного мурина, котрий би так називав ся.

Не забуду нїколи стрічи з моїм кормителем, прибраним батьком. Він мав свою посїлість коло якогось великого міста і она складала ся з просторого дому на один поверх з фронтоном і верандою. Коли мене трохи обчистили і дали попоїсти, повели мене до якоїсь великої салї, а там сидів великого росту сивий дідусь у високім кріслї з поручами. Він мав велику довгу бороду і щирі сиві очи — одинока прикмета, яку я добачив. Грубим голосом відозвав ся він до мене по анґлїйски:

— Добрий день, Віль! Витай нам тут!

Він притягнув мене близько ід собі, але відтак трохи відсунув, щоби менї лїпше придивити ся.

— Ти зовсїм под.бний до своєї матери — сказав він до мене і пригладив менї моє кострубате біляве волосе.

— Ну, як же ти ще більше називаєш ся, не лиш Віль? — спитав він мене.

— Називаю ся Віллєм Лїнкольн Рід — відповів я гордо.

— Лїнкольн? Незвичайне імя. А по кім же ти так називаєш ся?

— Абрагам Лїнкольн найбільший чоловік на сїй земли — відповів я сьміло, повтаряючи то, що мене учили.

Дїдусь, видко, таки трохи маловажив собі мене, а менї здавало ся, що я повинен єго держати трохи здалека від себе.

— Я тебе не знаю, дїдуню, — сказав я і стулив губи.

— Будеш незадовго знати — сказав він тим самим грубим голосом.

Я взяв то за погрозу, а щоби єму показати мою неустрашимість, сплюнув я крізь зуби, як то мене научили мої найдальші знакомі в Сан Франціско.

— То ти такий зручний? — сказав дідусь усьміхаючись.

— А вже-ж — відповів я зухвало. А подиви ся! Заложім ся о доляра, коли не плюну звідси в онту синю філїжанку на столі коло софи.

— Згода — відповів дїдусь — пристаю на той заклад.

Я плюнув з цїлої сили, щоби єму показати, що я преці щось умію, і дійстно поцїлив у філїжанку.

Цезар стояв коло дверий і скривив ся так, як би єго колька уколола.

Дїдусь встав, приступив до якоїсь полич-

З міста Кап Гаіті доносять до Ню-Йорку, що ві второк дня 10 с. м. була велика битва на мори під містом Каіменера (на Кубі на всхід від Сантхаґо). Пять американьских кораблів бомбардувало фортифікациї, котрі всї знищено. Іішпанці мусїли вернути ся до міста і лагодять ся ставити дальший опір, щоби не дати Американцям виступити на остров.

Характеристична для іішпаньского способу веденя війни єсть слїдуюча вість, походяча з Ґібральтару: Резервова іішпаньска ескадра адмірала Камарі го, котра перед кількома днями відплила з Кадиксу, відбувши маневри на мори вернула назад до порту.

Новинки.

Львів дня 10-го червня 1898.

— **Торжественне посьвяченє** нової палати греко-кат. епископа в Перемишли відбуло ся дня 7-го с. м. Акту посьвяченя довершив о. митрат Волошиньский в сослуженю цїлої капітули і катедрального клира, а передав будинок до ужитку зі сторони правительства радник Намістництва, староста п. Ляникевич. О 1-ій годинї відбув ся обід на 30 осіб, до котрого засїли достойники духовні і сьвітскі та представителї перемиского руского міщаньства. Перший тоаст підніс радник Ляникевич в рускім язицї в честь преосьв. епископа Чеховича. В своїй промові зазначив прихильність правительства для Русинів і підніс тоаст в честь епископа, цїлого клира і руского народа. Відтак промовив преосьв. епископ Чехович підносячи тоаст в честь Є. Сьв. Папи і Є. Вел. Цїсаря. Третий промавляв о. митрат Волошиньский, а по нїм директор Цеглиньский і катихит о. Желеховский.

— **Щедрий дар.** На товариство „Руска Бурса" в Новім Санчи жертвував Є. Ем. кардинал Сембратович 100 зр. Видїл товариства складає Є. Еміненциї прилюдну подяку за той щедрий дар для убогої молодежи.

— **Будова церков у Львові.** В церкві Преображеньскій (при „Народнім Домі") уставляють тепер поміст із плит штайнґутових в льожах і на хорах. Спроваджено вже також оброблений мармор чорний з Крешович коло Кракова на сходи до пресвитерий і перед престол. Мулярі і каменярі викінчують деякі роботи, як виправу стїн з долини і порогів входових. Також повставлювано вже фронтові двері. — В церкві сьв. о. Николая будують тепер хори, котрих перше не було. З помосту добуто три величезні камінні плити з написями; здаєть ся, були се нагробні каменї, бо на однім можна відчитати: „спочиває раба бж. Анна", а також видно хрести.

— **Др. Володимир Залозецкий,** що — як ми вчера донесли — помер у Львові по тяжкій операциї на клїницї дра Ридиґера — належав до визначнїйших черновецких Русинів і був членом-основателем тамошного руского Народного дому. Др. Залозецкий уродив ся в 1842 роцї в Княжім, снятиньского повіта, де его батько був сьвященником. Ґімназию скінчив в Чернівцях 1860 р. і дістав ся яко войсковий питомець до ц. к. медично-хірурґічної Йосифиньскої академії і вийшов звідтам в р. 1866 доктором всїх лїкарских наук. Іменований старшим лїкарем, брав участь у війнї австрийско-прускій і тут при 15-ім полку відбував свою медично-хірурґічну практику. По скінченій війнї робив він через два роки студиї в операцийнім інститутї придворного радника Піти і вийшов звідтам в р. 1869 з дипльомом операторским і дістав ся до 41-го полку п. до Чернівцїв. Підчас частинної мобілїзациї войска в р. 1878 був покійник начальним дивізийним лїкарем в Боснї і дістав за свої заслуги рицарский хрест ордеру Франц-Йосифа. За дїяльність свою в пограничних шпиталях російских одержав російский ордер сьв. Станислава і сьв. Анни. По виступленю з войска посьвятив ся покійник виключно своїй широкій практицї лїкарскій і став небавом членом краєвої ради санїтарної, примарем хірурґічного вiддїлу в краєвім шпитали і головою бук. товариства лїкарского. Своїми лїкарскими способностями і удалими операциями полишить ся він на довго в памяти не лиш Буковинцїв, але і ширшого сьвіта. Тлїнні останки покійника перевезено зі Львова до Чернівцїв, а похорон відбув ся в середу о год. 3-ій по полудни.

— **Справа спору о Морске Око.** П. Президент висшого суду краєвого у Львові др. Тхоржницкий, вибраний судиєю мировим зі сторони Австриї в процесї о Морске Око з Угорщиною, був дня 6 с. м. на авдиенциї у Цїсаря і представив цїлий стан річи. Опісля був др. Тхоржницкий в тій справі у Президента мінїстра ґр. Тупа. Рівночасно президент будапештеньского суду Чепредь був покликаний до Віденя в тій самій справі. Можна надїятись, що сего року цїкавий той процес покінчить ся.

— **Лихварі.** Зі Жмигорода доносять, що в тамошнім судї веде ся слїдство против 30 жидів, обжалованих о лихву.

— **Недавна революция в Мілянї а льотерия.** Відома річ, як грачі в льотерию визискують всяку пригоду, щасливу чи нещасливу, пробуючи щастя. Не диво, що визискали і революцию в Мілянї. Щасливими нумерами були: 7, 18, 11 і 90, а именно: 7, був день початку революциї, 18, в льотерийній кабалї значить кров, 11, значить ворохобню, а 90, велику пригоду. І ось при остатнім тягненю ті „революцийні нумери" як-раз вийшли. Один кравчик виграв звиж 100.000 лїр, а амб і терн безлїч. Забобон затріумфував, а мінїстер скарбу Люццаті гіренько скривив ся....

— **Померла** в Коломиї Анеля з Лянґнерів Недїльска, жена директора рускої ґімназиї в Коломиї, дня 8-го червня с. р., в 32-ім роцї житя. Похорон відбув ся нинї, 10 червня, по полудни.

Телеґрами.

Мадрид 10 червня. В полїтичних кругах думають, що держави не позволять Американцям задержати Филипини на завсїгди.

Мадрид 10 червня. На радї мінїстрів заявив мінїстер війни, що положенє ґенерального капітана Авґусті не єсть ще так прикре, як представляють, а Саґаста додав, що Манїля має досить провіянту, щоби заждати на поміч. Саґаста сказав також що правительство не думає заводити переговори в справі заключеня мира і не знає чи котра держава піднялась би посередництва.

Вашинґтон 10 червня. В Сантхаґо грозить голод, бо Американці переловили весь провіянт призначений для іішпаньского войска.

Льондон 10 червня. Велику сензацию викликала тут вість, що коло іішпаньского побережа показав ся один великий американьский корабель воєнний.

ки, на котрій стояла досить велика шкатулка, отворив єї, пошукав там за чимсь і дав менї якусь срібну монету.

— На, маєш за твою зручність!

Заким я сховав ту монету, придивив ся їй і пізнав, що то не доляр.

— Возьми собі назад! — сказав я і наставив дїдусеви монету.

— Чому? — спитав він здивований.

— Я заложив ся о доляра і виграв его. Я хочу доляра.

— Ся монета більше варта, як доляра то шведский таляр.

— Я хочу доляра, бо я о доляра закладав ся.

— А коли у мене нема доляра.

— То було не закладати ся о доляра. Возьми собі свої гроші, старий мантїю — накинув ся я на него і кинув монету перед него на стіл.

— А таки возьмеш его — сказав він так само дружливо як перед тим і наставив менї монету.

— Ходи сюди, Цезаре, — сказав я рішучо — на, возьми собі его за то, що ти такий чорний!

І так Цезар дістав талляра.

— Менї видить ся, що ти подібний до свого батька — сказав на то дїдусь.

— До мого батька? Я не мав нїколи батька, та й матери не мав, лиш якусь стару жінку, що мене годувала.

— Я тобі буду батьком і матїрю.

— От собі говориш, я можу обійти ся без них.

Оттак вела ся розмова ще через якусь хвилю дальше.

Коли я собі в кілька лїт опісля погадав, який я тогди був безличний і що я собі заслужив був, щоби мене добре вибили, то аж не міг надивувати ся, що тогди так добре скінчило ся.

Коли менї здавало ся, що вже буде досить тої розмови, спитав я:

Чи може менї тут цїлий день сидїти та придумувати, що відповідати? Чи як?

— Нї можеш собі тепер піти — сказав дїдусь усьміхаючись. Ми обідаємо точно о шестій годинї.

— Ну, та я вже досить голоден. Впрочім не знаю, чи як-раз буду час мати. Будь здоров!

І я зухвало уклонив ся ему, але він відклонив ся менї чемно.

Коли я розпакував свої річи, застрілив я три кітки, і згонив коня, на котрого мене Цезар висадив. На обід прийшов я аж пів до семої, коли вже подавали закуску, але все-таки казав я подати собі всї страви.

Дїдусь зараз відозвав ся:

— Ти чув преці, що ми о шестій годинї обідаємо.

— Чув.

— То й треба було того держати ся. Снїданок о осьмій, другий снїданок о дванайцятій, а обід о шестій годинї. Розумієш?

— Розумію.

В очах дїдуся пробивала ся якась особлившa сила волї. Не гнів, анї не погроза, але він менї заімпонував. З того часу держав ся я точно обідової пори.

Поволи навик я до нових обставин. Я підрастав здорово і познакомляв ся з моїм окруженем.

Дїдусь, до котрого я прийшов, був собі справдешний ориґінал. Він називав ся Роберт Страндфельд або з Американьска Боб Страндфільд. Він взяв мене за свого, бо я був сином его найлїпшого приятеля в Америцї, де він богато лїт перебував і позволив менї називати себе вуйком Бобом.

Вуйко Боб мав майже всїх своїх свояків в містї, де на старі лїта осїв був на найдальшим передмістю. Він був свояком бурмістра Садлерца, полковниковоі Шернрам, і найбогатшого купця в містї, директора банку Брунелля, не говорячи вже о многих инших.

Головним моїм жерелом, з котрого я довідував ся історий житя вуйка Боба, була полковникова Шернрам, котра з великою радостию вчепила ся мене, нового в містї, котрий ще готов був слухати єї балаканя.

Роберт Страндфельд походив з богатого роду, котрий перед многими десятками лїт займав в своїм роди[нн]ім містї поважне становище. Він одержав старанне виховань, був музикальний, зробив свій іспит зрілости і учив ся дальше на унїверситетї, коли нараз в его кариєрі в ріднім краю настала перерва. Одні казали, що він взяв ся був до карт і програв весь свій маєток, другі говорили, що за часто і за богато заглядав до чарки і та була ему на перешкоді в роботі, ще инші говорили щось о нещасливій любови та о якійсь гордій красавици, що его зрадила. Наконець знайшли ся люди, котрі просто сказали, що єго батько умираючи не лишив ему нїякого маєтку, а син Роберт уважав за відповідне покинути вітчину і шукати собі нового способу до житя в Америцї. Я з своєї сторони уважаю сей погляд за найімовірнїйший. Досить, що він щез. Але коли він по двайцятьпяти роках своєї неприсутности вернув назад, був він вже сивим, маломовним і замкненим в собі чоловіком.

Він приїхав був до міста на рік перед моїм приїздом але й зараз своїм богатством та своїм уряджeнем, яке привіз з собою, звернув на себе увагу. Вже тогди говорив він о тім, що возьме свого одинака сина свого старого приятеля Ріда, котрий так само як і він був Шведом в роду, хоч его батько прибрав був собі анґлійске імя; але почекає з тим ще з

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер" у Львові**, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць май 1898.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Удїли членів		47.008 22
2. Фонд резервовий . . .		3.060 82
3. Вкладки:		
а) стан на початку мая	320.172·50	
б) вложено в маю	30.478·85	
в) винято в маю	10.629·38	
позістає з кінцем мая . .		345.021 97
4. Сальдо прц. (побраних) . .		15.891 64
5. Непіднята дівіденда за р. 1897 .		853 25
6. Кошти спору . . .		91 —
7. Специяльна резерва . .		318 47
Сума .		412.245 37

II. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Цїнні папери:		
а) фонду резерв. . . .		2.997 —
б) инші . . .		200 —
2. Позички удїлені:		
а) стан на поч. місяця	363.695·60	
б) удїлено в маю	30.650·—	
в) сплачено в маю	6.999·54	
Стан з к нцем мая .		387.346 06
3. Готівка в касї з днем 31/5 .		368 08
4. Льокациї:		
а) в щадници почтов. (оборот чековий) . . .		498 44
б) в инших інстит. кредит. .		19.442 06
5. Сальдо коштів адмінїстрациї .		1.393 73
Сума .		412.245 37

Членів прибуло 56, убуло 0, отже разом з кінцем мая 1898 членів було 1.172 з деклярованими удїлами 1212 в сумі 60.600 кор.

Стопа процентова від вкладок $4\frac{1}{2}$ прц.; від позичок удїлюваних $6\frac{1}{2}$ прц.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер"** прибуло в місяци маю с. р. 4.949 важних поліс на 2,647.205 зр. обезпеченої вартости з премією 23.541 зр. 44 кр. Разом від початку с. р. до кінця мая було 19.137 важних поліс на суму 11,369.857 зр. а з премією 94.329 зр. 95 кр. Попередного року за той сам час видано 16.774 поліс в сумі 10,035.068 зр. з премією 82.942 зр. 87 кр. Шкід було в маю 79 случаїв, а разом від початку року по конець 238 шкід, з котрих 201 виплачено до кінця мая і 23 в перших днях червня, 5 шкід приключивших ся в остатних днях мая находять ся в ліквідациї а 9 відшкодовань (в сумі загальній 1944 зр. 50 кр. з чого на власний рахунок 891 зр. 18 кр.) на разї з причин правних здержано. Сума всїх тих шкід разом з коштами ліквідациї по відтрученю части реасекурованої виносить на власний рахунок 34.927 зр. 57 кр.

Фонд резервовий з днем 31 мая с. р. виносить 81.871 зр. 02 кр.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістки.

— На продажу Львові: Реальність Товариства захоронок християньских дїтий у Львові під ч. к. $721^{2}/_{4}$ о трох фронтах від улиці Городецкої, Бема і без назви, єсть на продаж в цїлости або парцелями. Реальність та має 1005 квадр. сяжнїв простору. Близших інформацпй в сїй справі можна довідати ся у предсїдателя Товариства дра Годимира Маласовского президента міста, і секретаря товариства п. Івана Марціховского в IX. Департаменті маґістрату, ратуш, партер від сторони полудневої.

— На продаж: Дванайцять морґів поля в однім кавалку з зимовими і ярими засївами, дім о трох комнатах і кухня, пивниця, сад і будинки господарскі можна купити у Софрона Василишиного в Камени за 1800 зр. Повіт і стация зелїзнича Калуш, почта Петранка.

— Півця церковного, котрий умів би добре провадити хор квартетовий, потребує сейчас приход Олієва Королівка, почта Городенка. Дотация 250 зр., помешканє і кусень поля на присївок. — Денис Билиньский, сьвященик.

Гр. Б. в Хот.: Згадані Вами посади майже неможливо буде Вам одержати, хоч би лиш длятого самого, що треба бути на місци і особисто за тим ходити, бо преці нїгде не приймуть чоловіка не видївши его і не поговоривши з ним бодай два три слова. Хто хоче старати ся о службу при трамваю електричнім, мусить зголосити ся до директора трамваю особисто. Він приймає що середи від 8 до 9 год. Посаду кондуктора ледви чи осягнете, бо треба бодай трошки уміти по нїмецки, щоби можна зрозуміти гостя Нїмця або якогось иншого чужинця, що говорить по нїмецки. Можна би хиба дістати лиш якусь иншу службу. Посади возьних при урядах суть в першім ряді застережені тим, що вислужили у войску, а так само і посади листоносів при почтї. При Видїлї краєвім так само трудно дістати яку службу і треба би особисто походити. Ми не можемо Вам в сїм дїлї помочи, бо не маємо зовсїм анї нїяких впливів, анї знакомостий таких, що могли би вплинути на осягнене посади. — **Б. И. почта Городенка**: 1) Зовсїм не розуміємо о що Вам ходить. Хто потребує сукна на одїж, то купує его в склепі; з фабрики годі ему купувати, бо фабрика продає гуртом цїлими поставами, а не на метри. Впрочім єсть велике множество всїляких фабрик і з фабрикантами треба особисто навязувати зносини. Ми не можемо поручати фірм. — 1) Землепись или ґльобус? — Не знаємо, чого Вам потреба. Коли розходить ся о кулю з паперу-маше, котра має нам уявляти нашу землю, о „ґльобус", то можете его дістати в першій лїпшій книгарни. Суть лиш нїмецкі і польскі, руских ще нема. Ґльобуси бувають всїлякої величини і роботи а після того і цїна. Треба вибирати на місци. А може Вам розходить ся о якусь книжку: „землепись" або ґеоґрафію?— **Вол. Орішок**: Час треба собі самому подїлити після свого занятя. Ми преці не можемо комусь его з гори дїлити, не знаючи анї особи, анї еї занятя. Можемо лиш ось що сказати: Лягати спати треба завсїгди перед північчю, найлїпше о 9 або 10 годинї, найпізнїйше о 11 годинї, а вставати зараз тогди, коли чоловік перший раз, виспавшись добре, пробудить ся, отже около 5 або 6 год. рано. Час спаня зависить від особи і віку, а також і від занятя. Звичайно найлїпше спати 6 або 7, що найбільше 8 годин. Час до проходу лїтом найлїпший зрана від 6 до 9 години, зимою около 2 год., бо тогди найтеплїйше. Купати ся добре зрана, межи 8 а 10 год. або по полудни, межи 4 а 6 год. В полудневих годинах, особливо підчас спеки, не добре купати ся, бо при неосторожности можна иноді дістати попареня від сонця т. зв. кропивки або й удару. — **Iосиф Басараб в Хотіни, почта Калуш**: Коли чоловік попаде в таке нещастє, як Ви, то другі повинні ему помагати, чим хто може, повинні зробити складку на него і помогти ему в его нещастю. Що можемо, пішлемо Вам, а може хто і з наших читателїв зробить так само. — **М. Н в Т.**: Невитягнений. — **Учитель знад Рати**: Чи Ви може не попали в руки якого мантїя? Як то може бути три льоси (італїяньский, сербский і угорский) в однім? Може Ви ще платите рати, і дїйстних льосів не маєте ще в руках? Впрочім не витягнені. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

який рік, бо хотів би, щоби той хлопець, заким вийде з краю, де родив ся, научив ся добре по анґлійски.

Посілість, яку закупив Боб Страндфільд — він і в Швециї задержав свое анґлійске імя — була дуже стара. Дім мав грубі мури і великі та високі комнати, як-раз догідні на поміщене всїх его скарбів, які він привіз з собою. Господарку і все що належало до веденя господарства, віддав він старому вірному слузї, котрий з своїм сином і его жінкою мешкав на економівцї. Доокола того всего був тїнистий парк з алеями і добре удержуваними травниками.

Боб Страндфільд урядив ся в своїм новім помешканю дуже вигідно. Коли вже все було готове, устроїв він для своїх свояків і тих приятелїв з молодих лїт, які там ще були, великий пир, що в цїлім містї через кілька неділь о нїм говорили. Годї було надивувати ся всїй тїй пишнотї, яка була нагромаджена в комнатах. Знадоба в столовій комнатї була з дерева якаранда з Тексасу, вибита найлїпшою шкірою з буйволів оттавских Индиян; в сальонї стояли величезні з магаґонового дерева вирізувані крісла з поручами; знадобу до передної комнати доставила найперша фабрика в Ню-Йорку. Тяжкі шовкові заслони висїли коло вікон, по перских коврах ходило ся тихо, дорогоцїнні образи вкривали стїни.

Але то все не було ще найзамітнїйше. Найзамітнїйші дорогоцїнности творили поменші кусні, що лежали на поставцях або на столах; тяжкі груди чистого золота з калїфорнїйских копалень, дивне, шлїфоване камінє з ельостоньского парку [1]), стародавні ацтекійскі [2]) окраси з перел і дорогого каміня, табатєрки, виложені поблискуючими диямантами, куплені у найпершого на сьвітї ювілєра Тіффані в Ню-Йорку Дійство таке богатство, що аж за очи ловило і в голові від него крутило ся.

Лиш одна комната була на дуже простенько уряджена, его канцелярия і спальня. Там були лиш прості не вибивані меблї а на стїнї висїв портрет Авраама Лїнкольна, під ним хрест і дата $18\ ^{14}/_{4}$ 65.

Річ зовсїм природна, що такого золотого вуйка славили всї своякп і ласили ся коло него. А нїхто в сьвітї не був так невибагливий, так честний як вуйко Боб. Всї таки аж до землї гнули ся перед ним. Коли я був ще дитиною, то менї то не впадало в очи, але коли менї був вже 16 рік, то аж гидко менї від того ставало і нїколи не забуду, як мій вуйко одного разу по пишнім обідї відозвав ся до мене, показуючи за відходячими гостями: Подиви ся, що то за типи захланних спадкоємців!

Я розумів его і пізнїйше таки добачував по нїм, що чим хто чемнїйшим був супротив него, тим більше понуре ставало его лице, тим холоднїйше було его поведене і тим коротші его відповіди.

(Дальше буде).

[1]) Єльостоньский парк (Yellowston-Park) єсть то публичний парк в удїльній державі Ваймінґ (Wyoming) в Сполучених Державах північної Америки займаючий 97 квадр. кільометрів і призначений ухвалою конґресу в 1872 р. „на публичний парк для приємности і благодати народу на всї часи". В парку тім знаходять ся теплі жерела (ґайзири), що бухають в гору на 60 до 90 метрів високо, пречудні яруги і скали, цїлі поля вкриті білим або красно забарвленим вапняком, що осїв з води і поробив великі площі (тераси одна понад другою, печери і т. п.)

[2]) Ацтеками звали ся стародавні Мехіканцї індияньского походженя.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).